

■ Přece znám Boženu!

Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu'... (1Pt 2,9)

Seděli jsme kolem stolu, psal se začátek devadesátých let minulého století. Několik starších, dva kazatelé a také muž, který se nedávno stal křesťanem a nyní toužil i po tom, stát se členem církve a zapojit se do sboru, který tak rád navštěvoval. Vyznal před všemi svoji víru v Krista a pak dostal od zkušenějšího kolegy prostou otázku, zda ví, kam vstupuje, jestli si církev příliš neidealizuje? Odpovědí bylo: „Přece znám Boženu!“

Vratme se nyní retrospektivně od onoho rozhovoru o několika šedesát let zpátky. Jednovaječná dvojčata Marie s Boženou potvrzují, že osud lidí není napsán ve hvězdách a že den narození numerologicky nepředurčuje, co se nutně musí s člověkem stát. Pravda, obě děvčata vyrůstala ve stejné děloze, narodila se ve stejný den, chodila spolu do školy, obě se staly křesťankami, a dokonce pak obě ženy nakonec během jediného roku zemřely. Ale s jejich vdáváním tomu bylo u každé trochu jinak.

Obě měly sympatické nápadníky, kteří se do nich zamilovali až po uši, a ony jejich lásku opětovaly. Jeden byl lékař, druhý strojař, okolí jim mohlo tak skvělé partie závidět. Jenže Marie řekla ne! Mám tě ráda, ale pokud neuvěříš v Pána Ježíše, nemohu si tě vzít za muže. To Robertovi nešlo do hlavy, věděl, že ho Marie miluje, o to víc nechápal,

proč ho odmítá?! Jak silný to musí být důvod, že navzdory vzájemné lásce, touze a sympatiím je odmítnut! Začal proto se svou dívkou navštěvovat kazatele Bohuslava Schneidera, ptal se na mnoho věcí, hovořili spolu o víře, o Kristu a křesťanství, až se mu najednou otevřely oči a on přijal Ježíše a jeho podanou ruku ke spáse. Netrvalo to dlouho, brzy se pak s Marií oženil, měli dvě děti a až do nejdělsích dnů spolu sloužili Kristu. Neztratili víru ani tehdy, když jim zemřel jejich osmnáctiletý syn na leukemii.

Milan se ucházel o Boženu s ne menší vytrvalostí. Pochopitelně, byla stejně krásná dívka, přitažlivá a mladá jako Marie, tvořili úžasný pár. Ale Božena nebyla tak důsledná jako Marie. Vzali se bez podmínek, také měli dvě děti, ale Milan nesdílel manželčinu víru. Dokonce se traduje, že když Boženu navštívil kazatel sboru, do kterého od dětství patřila, Milan ho rázně vyhodil ze dveří a hrozilo, že ho srazí i ze schodů, nemá mu co chodit za manželkou. Měli se rádi, ale do církve chodila dlouhá léta jen Božena. Milan jezdil do ciziny na montáže, dobře vydělával a ona pěkně vychovávala své děti. Rodinný příklad ale pro ně nebyl dobrou náповědou ve věcech víry, žádné z nich nezakotvilo v církvi. Ani tehdy, když jejich dcera doslova přežila svou smrt na přejezdu, když ji smetl vlak. To spíš smrt bratrance byla pro ně důvodem k nevíře.

Ale přesto se stal zázrak, v šedesáti pěti letech skoro na stará kolena začal Milan s manželkou pravidelně navštěvovat křesťanské bohoslužby a pak se i jemu otevřely oči pro Krista. Od té doby nebylo radostnějšího křesťana ve sboru, byl tak vděčný, že mohl uvěřit a vydat život Kristu! V každé modlitbě doma i v církvi to vyjadřoval, když chválil Boha, říkali jsme mu „sluníčko“. A pak po letech docela nedávno jeho syn v daleké Kanadě také uvěřil v Krista...

Seděli jsme tedy před dvaceti pěti lety kolem stolu, několik žen a mužů ze staršovstva, dva kazatelé a bratr Milan. Hovořili jsme o víře a o církvi a museli jsme se všichni smát, když na otázku, jestli si nedělá přehnané iluze o církvi, realisticky odpověděl: „Přece znám Boženu!“ Znal ji skutečně dobře, její víru, pracovitost, lásku, ale i vlastnosti, kterými se člověk nechlubí, zkrátka normální křesťanka, o které ale bezezbytku platilo apoštolské slovo: Vy však jste „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu“.

Příběh bratra Milana píšu proto, abychom byli stejně realistickými křesťany, jakým byl on. Často se totiž stává, že máme ve sboru i v rodině jeden druhého tak přečtené, že si tím kazíme vztahy a pohled na církev. Jakmile lidé neodpovídají našim nárokům a představám, jsme nešťastní, otrávení, ztrácíme trpělivost i náladu a dáváme to druhým nepříjemně najevo. Bratr Milan sice Boženu znal dokonale (a znal potom i ostatní lidi ve sboru včetně mne), ale až do smrti se tím nijak a od nikoho nenechal obrat o radost ze spasení a ani o lásku k bratřím a sestrám. Což přejí všem nám nejen do nového roku.

Bronislav Matulík

Novoroční přání

Od všech soukenických kazatelů podle abecedy

Milí bratři, vážené sestry, rád využívám možnost Vás pozdravit a všem popřát do nového roku 2019! Nežijeme ve snadném světě a jsme vystaveni mnoha tlakům, pokušením a naše srdce mohou snadno ztvrdnout. Proto nám všem přeji, abychom v novém roce prožili duchovní obnovu na své cestě životem. To největší a nejkrásnější je, když smíme ve víře spočinout u svého Pána a Spasitele a znovu se mu cele odevzdat. Ať je nový rok pro vás rokem nových a krásných mezilidských vztahů! A protože v novém roce určitě na vše nebudeme stačit, přeji vám nová naplnění Duchem svatým, která mění životy, činí z nás rodinu Božích dětí, dávají novou odvahu a sílu tam, kde bychom to sami vzdali. Útokům zla budeme vítězně čelit pouze v síle Ducha, který do našich srdcí vlévá lásku. Pán chce dát všem unaveným, ztrápeným a zarmouceným svou pomoc a naději. Ať vás všechny v novém roce drží Boží láska, obnovující milost Pána Ježíše a mocné vanutí Ducha svatého! Váš v Kristu

Pavel Černý

Da steigen die Menschen ans Licht (Již vystupují lidé v světlo). Něco takového, jak nazval Beethoven svou ranou skladbu, to jsem před lety cítil v tomto sboru. Vzpomínám na ty dávno uplynulé roky a vidím, jak jsme v době normalizace každou neděli přistavovali do sálu ke každé řadě lavic z obou stran do uliček židle. A vzadu, pod balkonem, bylo tak plno, že se nedalo projít. Bylo to probuzení? Byl to vliv bratra Košťála? Nebo je k tomu nutný duch, který ovládá každého? A teď opět myslím na jediné: Vstupujeme zase do světla? Můj návrat do tohoto sboru před sedmi lety mě trochu zaskočil. Sborové řady prořídly. V lavicích se již nesedí po čtyřech, a když odejdou děti do besídky, přední řady se nezaplňují. Na co si smím stěžovat? Mluvím o tom proto, že zvažuji, co bych měl ve světle těchto vzpomínek přát našemu sboru do nového roku? Asi taky co bych měl nejen přát, ale také dělat. Dělat už toho ovšem mnoho nejde. Roky nelze ošidit.

Přál bych nám, a myslím, že k tomu máme nakročeno, to *steigen ans Licht*. Vystupovat opět k světlu! Ať se nám to podaří. A ať nám dá Pán do srdce touhu jít za ním, ať nám dá Slovo, které by nás burcovalo a vedlo od pochybností k víře. A ještě, ať nám dá Pán modlitebního ducha. Tam všechno začíná. Na modlitební býval před třiceti lety plný malý sál.

Ustavičně se modleme!

Robert Filip

Milí bratři a sestry, je před námi všemi další časový úsek na cestě víry a je to rok 2019. Každý aktuálně prožívaný čas nám přináší nové životní události, chvíle radosti, pocitu štěstí a v tom všem nechybí nikdy ani životní problémy. Tady se chci zmínit o dvou částech mého novoročního přání celému sboru. Jako první, srdečně přeji celému našemu sboru kontinuální a hojně Boží požehnání pro celý nastávající rok 2019 a to Bible spojuje s duchovní posilou ve víře, s Boží láskyplnou blízkostí, milosrdenstvím, pomocí ve všech událostech života.

Tak to čteme v Písmu svatém: „Hospodinovo požehnání obohacuje a trápení sebou nepřináší“ (Př 10,22, srov. Iz 19,24 atd.). V řeckém Novém zákoně slovo „eulogía“ – požehnání, velebení, chvála, bohatý dar – souvisí s evangeliem a zahrnuje v sobě i všeobecné materiální dobro (Ř 15,29; Ef 1,3; Žd 12,17; 2 K 9,5). Druhá část mého novoročního přání se spojuje s působením a přítomností moci Ducha svatého, který nás ujišťuje, „že jsme Boží děti“ (Ř 8,16), uschopňuje naši víru k vzájemné službě lásky, v rodině, ve sboru, v občanském povolání, jak to vyjadřují apoštolova slova: „Vy jste (jako sbor) tělo Kristovo a každý z vás je jedním z jeho údů.“ (1K 12,27). Přeji proto sobě i všem ve sboru, abychom si všichni sloužili přijatým darem Ducha svatého jak k vzájemnému povzbuzení Božím slovem, přímluvnými modlitbami a bratrskou a sesterskou službou lásky, tak také k misijnímu šíření Božího díla spásy v Kristu na všech místech, kde se celoročně budeme pohybovat. Boží požehnání i vzájemná služba v moci Ducha svatého posílí a obohatí i naši osobní víru v Pána Ježíše Krista a naplní nás pocitem osobního štěstí, radosti a užitečnosti Bohu i lidem.

Ján Liguš

Milé sestry a bratři, do nového roku 2019 vám přeji mírnou nespokojenost a nepatrnou frustraci, k čemuž byste měli dojít řízenou askezí, občasnými půsty a odříkáním. Neboť to by mohla být dobrá cesta ke spokojenému životu. Protože tam, kde lidé mají všechno, nic jim neschází, v ničem nestrádají a už dávno zapomněli, co je to žízeň po životě i po Bohu, a nevědí, co si nového přát, bývají nespokojení, protože naplněnost či přeplněnost vším dobrým snadno omrzí.

A také vám přeji změnu, protože život je změna. Je všeobecně známo, že zvyk je jako železná košile, těžce na člověku i církvi visí a ještě hůř se svléká. Dřív byl zvyk pozván jako vítaný host, nyní zatěžuje a nechce odejít. Přeji vám osobně i celému našemu sboru pozitivní změny, nové lidi ve službě, nově příchozí, nové nápady, novou chuť nově věřit i chodit do sboru, nově pracovat a sloužit, zkrátka sundat ze sebe železnou košile, které nás brzdí, brání nám v pohybu, a nebát se, že bez nich budeme zranitelní, neboť ztráta železné košile je zisk.

Bronislav Matulík

Milé sestry, milí bratři, drazí přátelé, do nového roku bych Vás rád pozdravil slovy z 1. Korintským 16,13-14: „Bděte, stůjte u víře, zmužile sobě činite a budtež silní! Všecky věci vaše ať se dějí v lásce.“ Co naplat, když víme, co dobrého máme konat, a právě v tu chvíli, kdy konat máme, nemáme odvahu, sílu ani bdělost, v takových chvílích musíme vzpomenout na Lásku. Jakou Lásku má Bůh k nám? Kolik dobrého nám učinil, činí a stále koná? V takou chvíli „sečti dary, které už si vzal“, jak jsme vyzváni v jedné písni. Připomeňme si odvahu, ochotu a obětavost těch, kteří nám projevují a projevili lásku. Byli to naši rodiče, vedoucí dorostu, besídky, mládeže, naši příbuzní, nebo bratři a sestry ze sboru? Pro lásku, která nás obklopuje (otevři oči!), pro dobrotu, se kterou nás nebeský Otec skrze Ježíše Krista miluje (stále!), ať se všechny vaše věci v dalším roce dějí v lásce. Učiňme inventuru darů (konkrétně, za uplynulý rok), které od Krista přijímáme. Ať už od Něj přímo, nebo skrze druhé a odpovíme – zmužile, s odvahou, v Jeho síle, tak jako On, vděčně, s láskou, obětavě, pro Jeho království...

Mám Vás moc rád a děkuji jménem celé naší rodiny za všechnu Vaši lásku, povzbuzení, dary i dárky, modlitby, vzpomínku, přání, stisk ruky, objetí i políbení. Ačkoliv si to nezasloužíme, jsme také díky Vaší dobrotě v tak nádherném sboru plném milých lidí, kteří jsou našemu srdci tak blízcí. Moc děkujeme! S vděčností a láskou...

Radislav Novotný

Přeji všem našim milým sestrám a bratrům, aby byl Pán Ježíš Kristus středem a cílem každého jejich kroku, každého přemýšlení a jednání, a to po všechny dny kalendářního roku 2019! Naše společná cesta následování našeho Pána má svůj cíl, svoje zaměření a svůj domov. Osvětluje ji betlémská hvězda věčného domova. A my žijeme v době, kdy se naplnil čas, který je plný Boha. Pán Ježíš je plnost našeho času! Proto smíme s radostí v srdci prožívat každý nový den, a všechny dny příští vyhlížet s vědomím, že ke každému z nás, slabým a porušeným, se Pán Bůh ve svém Synu sklonil, a vydobyl nám „právo Božích synů a dcer!“ Z toho se velice radujeme a v jistotě víry i Boží lásky procházíme všemi zápasy, někdy nemocemi, jindy bolestí či trápením, které přináší život. Ale při tom všem ustavičně otvíráme svoje srdce Pánu, který nás nese, a všechno proměňuje svou láskou i svými úžasnými doteky milosrdenství. Přeji vám ze srdce, abyste za všech okolností v těch dnech příštích uměli nést Pánu radost z vykoupení, zpívat mu z celého srdce a jásat v jeho síle a v jeho světle. Necht' vám všem Pán bohatě požehná.

Pavel Rybín

„Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel, to jest přeloženo Bůh s námi.“ (Mt 1,23)

Milé setry, milí bratři, Boží Syn přišel na svět skrze lidské přijetí. Bez něho by se nemohl narodit. Nejprve jej přijala jeho maminka Maria, když Božímu poslovi odpověděla: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ (Lk 1,38). Po té ho přijal i Mariin snoubenec Josef, když uposlechl Božího zjevení a vzal si Marii za manželku. Ježíši bylo dáno jméno Immanuel, což se překládá „Bůh s námi“. Bůh je v Kristu s těmi, kdo jej přijali.

Do nového roku přeji vám i sobě, abychom ve svých životech hluboce prožívali, že Ježíš je Bůh, který je s námi.

Tomáš Trávníček

Hvězdné nebe

Chvalte ho, všichni jeho andělé, chvalte ho, všechny jeho zástupy...

V městě andělů mají Hollywoodský chodník slávy pro filmové, hudební, televizní a dokonce i fiktivní hvězdy. Jejich počet se blížit ke třem tisícům. To reálný počet hvězd v nebi nelze spočítat, neboť každý den k nim přibývají další a další z těch, kteří zvítězili. Navěky budou zářit, jak psal apokalyptický prorok Daniel. (Da 12,2–3) Náš sbor k jeho nesčíslnému zástupu přidal v roce 2018 dalších šest hvězd, jejichž životy si připomeneme pokud možno vesele. Vždyť jsou ve slávě Boží a zakoušejí nekonečnou radost, která se nikdy neomrzí.

Rut Šimánková – aktivní křesťanka s mnoha přáteli

S Rutkou jsem se seznámila v padesátých letech minulého století, kdy začala chodit do sboru v Soukenické. Na schůzkách mládeže jsme se postupně sblížily.

Rut měla ráda zpěv, kterým chválila svého Pána a sloužila ostatním – hlavně starým a nemocným lidem. A tak vzala kytaru a chodily jsme spolu zpívat těmto lidem.

V padesátých letech již církve nemohly pořádat letní tábory ani biblické kurzy, a tak mládež jezdila na lesní brigády. Vzpomínám, jak jsem byla s Rutkou a ostatními mládežnicemi na brigádě ve Flájích a následující rok na Václavíkově studánce v Jizerských horách. Přes den jsme všichni pracovali (sena, sázení stromků) a večer byly biblické programy.

Další vzpomínka na Rutku je ze zimy 1954, kdy mne a sestru Pavlu Jozífkovou pozvala do Křižánek na Českomoravskou vysočinu, odkud pocházel její otec. Zde jsme lyžovaly a taky jsme jely na lyžích navštívit mého strýce Jana Amose Vernera do Daňkovic u Sněžného na Moravě, kde byl evangelickým farářem. Křižánky jsme s mým manželem ještě několikrát navštívili. Zvláště si vzpomínám na dobu, kdy bratr Hermon stavěl nový dům (ve starém domě bydlela jeho sestra s početnou rodinou.

Snad jsme se i s malým přispěním zasloužili o jeho vybudování. Rut pak každé prázdniny zde pobývala. Rut měla mnoho přátel jak v Československu, tak v zahraničí (Švédsko, Švýcarsko, Rusko, Amerika a ještě mnoho dalších zemí) a ovládala mnoho cizích jazyků. Nikdy však neopomněla jim zvěstovat o Pánu Ježíši a pozvat je do shromáždění. Vzpomínám, jak v době našich vysokoškolských studií pozvala do Soukenické spolužáka Václava Koďouska a svého budoucího manžela Evžena Šimánka. Též znalosti jazyků využila k tomu, že často překládala návštěvám z ciziny.

Nakonec bych chtěla připomenout její lásku a péči, kterou věnovala své postižené vnučce. Každý den jezdila z Bubenče do Horních Počernic, aby odvedla Kristýnku do školy a po skončení vyučování ji vyzvedla a odvezla domů. Téměř každé prázdniny s ní jezdila k moři a pak na Křižánky. Často mi říkala, že má obavu, co bude s Kristýnkou, až ona tady nebude, ale vždy si uvědomovala, že Pán Bůh se o ni postará.

Lydie Šimová

Lydia Pospíchalová – zajíc k obědu

Je tomu již více než 56 let, skoro se mi zdá, že to snad ani nemůže být pravda. Bylo mi 30 let a stále jsem byl svobodný. Hledal jsem nevěstu, která by byla ochotná jít do zemědělství. A to nebylo snadné, takovou najít. Důležitější však pro mne bylo, aby byla věřící. Nevěřící bych si nevzal, bál bych se, že bychom si duchovně nerozuměli. A také pro mne bylo důležité, aby i moje budoucí děti měly oba rodiče věřící.

S Lydkou, mou budoucí manželkou, nás seznámil kazatel Sita, který za války praktikoval v Soukenické a dojížděl sloužit i do Štětovic. Vlastně v těch námluvách měl tak trochu prsty tatínek. Lydka bydlela ve Strašově nedaleko Pardubic. To bylo od Klimětic pěkně daleko, a tak jsme se nemohli často vídat. Jezdával jsem za ní na motorce, mohlo to být takových 100 kilometrů.

Bylo to v době námluv, když jsem byl poprvé pozván do rodiny na oběd. Rodiče Lydky jsem neviděl poprvé, znal jsem je ze shromáždění v Klamoši, stanici CB Hradec Králové. Cestou ze shromáždění se mě Lydka ptala, jestli jím zajíce. Zajíce rád mám, ale hlavou mě vrtalo, jak to, že budeme mít k obědu zajíce v létě, v době hájení, v té době se přeci zající neloví. Ujistil jsem Lydku, že zajíce jím, ale nemohl jsem na to přestat myslet. Začal jsem mít pochybnosti, do jaké rodiny se to chci přičlenit?

Že by to byla nějaká pytlácká rodina? A není ta jejich víra jen zástěrkou pro nekalé pytlácké pikle?

U oběda jsem měl trochu trému, poprvé v rodině své milé a ke všemu na stole ten zajíc. Ale již na první pohled se mi zdálo, že to není zajíc. A chuť to také nebyla zajecí. „Vždyť to vypadá a chutná jako domácí králík,“ pomyslel jsem si. Obavy, že se ožením s dcerou pytláka, se začaly rozplývat. „Ale co si to přivedu domů za hospodyně,“ řekl jsem si, „když nepozná zajíce od králíka?“

Po obědě jsme šli s Lydkou na procházku. Nedalo mi to a zeptal jsem se na to? Lydka se na mě podívala a řekla: „A tos nevěděl, že u nás v Polabí se králíkovi říká zajíc?“ „A jak potom říkáte zajícovi?“ Zeptal jsem se. „No přece polňák.“ A bylo jasno. Pochopil jsem, že tohle je ta pravá nevěsta.

Podle vyprávění Miroslava Pospíchala st. z Klimětic, sepsal Tomáš Trávníček

Václav Mášl – trpělivě nesl samotu

V mých vzpomínkách patří k bratru Mášlovi neodmyslitelně jeho manželka. Slávka byla nesmírně laskavá a obětavá, on spíše mlčenlivý a návštěvy u nich doma v Krči vždycky moc pěkné. Žili skromně a ve stáří a nemocech byli jeden druhému oporou. Po odchodu manželky už nemohl bratr bydlet sám, a tak žil v Domě s pečovatelskou službou na Hájích. Byl trpělivý a vděčný za péči, které se mu dostávalo. Měl radost z každé návštěvy.

Markéta Holanová

Oldřich Šíma – dovedl podpořit i napomenout

Vzpomínám s vděčností na tatínkův život, na všechno, co jsem skrze něj přijal, čemu všemu mě v životě naučil. Jsem moc vděčný za dlouhou dobu, co nám dětem bylo dopřáno s ním prožít. I když poslední roky to vzhledem k jeho těžké nemoci vůbec nebylo jednoduché, mám ho ve vzpomínkách stále svěžího a plného energie.

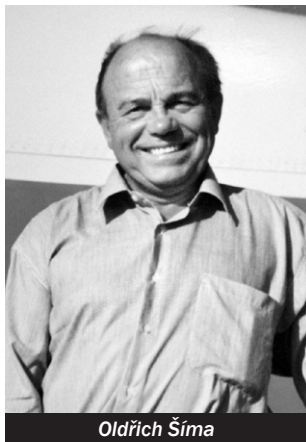
Někdy mně chybí jeho rady a napomenutí, ale především jeho podpora. Je to pro mě ještě moc živé a bolestné vyrovnat se s jeho odchodem do nebeského domova.

Petr Šíma

Daniela Cvrčková – měla smysl pro humor

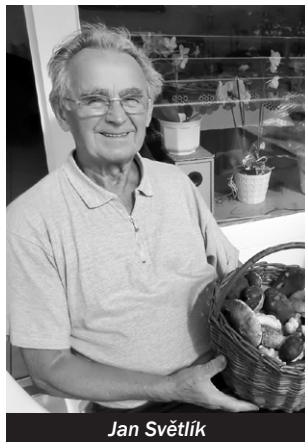
Zpětně oceňuji, jak vždy maminku pobavil náš drsný až černý humor a kanadské žertíky na její účet. Maminka měla krásnou starožitnou formu na bábovku

Oldřich Šíma

Daniela Cvrčková

Jan Světlík

po své mamince. Když si Dája zařizovala hnízdečko, škemrala, aby jí maminka tu bábovku dala. Maminka odolávala a řekla jí, ať si ji vezme až po její smrti. Dája řekla: „Prosím tě, až umřeš, tak ti tu bábovku posadím do rakve na hlavu.“ Tenkrát se maminka smála, až jí tekly slzy, podala Dáje tu bábovku a řekla: „Tak si ji prosím tě vem, já ji nechci mít v rakvi na hlavě.“

Anebo jindy maminka zadělávala na buchty, na stole měla vál a na něm hromadu mouky. Náš nezapomenutelný tatínek šel kolem a neodolal puzení, popadl maminku a posadil ji doprostřed té hromady. Netřeba dodat, že se maminka celá od mouky smála tak, že se ze stolu vlastními silami nemohla dostat na zem.

Také mám několik hezkých vzpomínek na její už pokročilý věk. Doktorů jí sice diagnostikovali stařeckou demenci, ale já jsem moc dobře věděla, že si uchovala v hlavě bystrost a inteligenci. Sluch se jí rapidně zhoršil a ztrácela vyjadřovací schopnosti. My jsme z ní slova těžko páčili, ale s malými dětmi konverzovala naprosto jasně a plynule. Asi věděla, kdo jí stojí za řeč. Jednou, když jsem jí telefonovala a ptala se, co potřebuje nakoupit, diktovala mi seznam a nemohla si vzpomenout na jednu potravinu. Říkala: „Víš, dám si to do lednice a každý den si беру jeden.“ Zkusila jsem jogurt a bylo to ono. Když jsem jí pak nákup přinesla, seděla v křesle a četla si Hemingwaye. Takže to byla naše nezapomenutelná maminka.

Pavla Šeremetová Cvrčková

Jan Světlík – velký modlitebník a houbař

Jenda byl velký, vytrvalý modlitebník. Za velké věci se modlil víceméně na okraji, ale důraz dával hlavně na maličkosti – vždy tu bezprostřední situaci, to co právě řešil, prožíval, s čím měl problém.

Když se šel jednou u nás v Siegen podívat do lesa zda – i když bylo hodně sucho – přeci nějaké houby nerostou (on sbíral všechny, znal je), modlil se za to, aby mu Pán Bůh ukázal alespoň na jednu. A pak zjistil, že jeho zamilovaný kapesní nůž

z Grächen, kam jsme do Švýcar každoročně jezdili, není k nalezení – prostě se někde ztratil, což ho moc mrzelo.

A tak si znovu sedl a modlil se, aby mu ho Pán Bůh pomohl znovu nalézt. Asi po hodině hledání ho přeci jen objevil v kapse jiných kalhot.

Šel tedy konečně do lesa na houby, a když se vrátil, přinesl košík plný hub a byl šťastný, že mu Pán pomohl nalézt znovu jeho Švýcarský nůž – pro další houby. Sedl si a společně jsme děkovali a chválili našeho Pána za to časté vyslyšení v tom našem praktickém, denním životě.

A takových zkušeností bylo v našem dlouhém šedesát šestiletém životě mnoho.

Marta Světlíková

Málo známá hvězda z Božího nebe

Vzpomínky na Boženku Houslíkovou

V Bibli najdeme hvězdnou galerii svědků, příběhů, které osvěčují Boží slávu a nám svítí na cestu. O jedné z takových se píše: *Bůh přijal jeho dary; protože věřil, ještě mluví, ač zemřel* (Žd 11,4) Řeč je o Ábelovi, jehož život byl prchavý a to jediné, co o něm víme, je to, že dal Bohu dobrou oběť. Podobně se můžeme dozvídat o jedné z našich sester ze soukenického sboru, která když uvěřila v Krista, dala mu sama sebe jako oběť živou a Bohu milou.

To první, co jsem se o Boženě Houslíkové nedávno dozvěděl, bylo, že ošetřovala Jana Palacha, když byl přivezen na popáleninové oddělení v Legerově ulici, kde pracovala jako zdravotní sestra. Upozornil mě na ni bratranec a novinář Rostislav Matulík, který ji znal nejen ze Soukenické, kde pobýval jako student, ale také z Hlavečnicku u Kladruhu, odkud pocházela a kde on měl rodinu své maminky. Mluvil o ní s velikou úctou, měla v sobě zvláštní světlo a moudrost. Byla statečná a nebála se ani estébáků, říkala jim rázně, že ruce se jí třesou ne ze strachu z nich, ale kvůli nemoci.

Hned to druhé, co mně bylo řečeno sestrou Martou Kubovou, že by určitě nechtěla, aby se o ní psalo. Pokora, to byla její přední vlastnost. Tento její odkaz jistě nechceme porušit. Proto zkusme žasnout mnohem více nad Kristovským charakterem, který se prosadil v jejím životě, než nad ní samotnou. Byla to totiž sestra Boženka, na níž se ukázalo, že v slabosti se projevuje Boží

síla. Byla hodně nemocná, ale navzdory tomu sloužila druhým v jejich bolestech. Charizma, které měla od Ducha svatého, spočívalo v tom, že dokázala těšit druhé a povzbuzovat ztrápené. Nikdy se nevdala a zemřela poměrně brzy v 61 letech. Vděčnost si s sebou nese i sestra Janovská, kterou sestra Boženka povzbuzovala v době, kdy ještě neměli s manželem děti. A vzpomínku v srdci na ni jako modlitebniční má i sestra Hana Košťálová, jako i další z pamětníků. Více se o ní dočtete v lednovém vydání časopisu Brána.

Podle svědectví pamětníků Bronislav Matulík

Na začátku své cesty

Miminka s letopočtem 2018

Oliver Šíma – s velkou chutí objevuje svět

Jestli čekáme další holku, nebo to tentokrát bude kluk, jsme si nenechali říct, ale už od půlky těhotenství jsem tušila, že teď to bude chlapeček. Byla jsem o tom natolik vnitřně přesvědčená, že jsem bezprostředně po narození nechápala, proč mi porodní asistentka říká, že je to holka. Spletla se. 18. března 2018, na 60. narozeniny jeho babičky, se nám narodil syn Oliver, který měl stejné míry a váhy jako jeho starší sestra Evelin. Dárkem byl i pro Evelinku, která 5 dní na to oslavila druhé narozeniny. Již během těhotenství jsem vnímala, že druhé miminko nemá zdaleka tolik pozornosti jako to první, nejen od nás, ale i od okolí. Trošku jsem se bála, jaké to bude, a někdy i okolí vyčítala, proč mu nevěnují tolik pozornosti jako Evelince, když se narodila. Ale Oliver sám ukázal, že o sobě bude umět dát vědět. Od prvního úsměvu si získával a získává úplně všechny. Z bezpečí mé náruče se culí na kohokoliv, kdo projde okolo, čímž na sebe strhává pozornost i v metru či tramvaji. Od půl roka si doleze, kam potřebuje. Postaví se člověku u nohy, aby dal najevo, že chce vzít do náruče. Hlasitými radostnými zvuky na nás volá, abychom věděli, že tu je taky. Umí se ale i pěkně rozčílit. Když mu Evelka vezme hračku, když všichni odejdeme z místnosti a on za námi musí dolézt, když ho vytahujeme z vany, ve které cáká jako splašený.

S velkou vervou a chutí objevuje svět. Teď v devíti měsících již bez opory stojí a už se snaží chodit. Zajímá ho každý kabel, každá zásuvka, otevřená myčka, jakékoliv schody či schůdky. Ve vteřině je u nich, vyleze nahoru, aby se po

chvíli bezmyšlenkovitě vrhal po hlavě zase dolů. Musí být u každé hračky či svačiny, kterou si jeho ségra vezme do ruky či rozloží na zemi. Na Evelince mohl oči nechat již od prvních měsíců a ani teď tomu není jinak. Baví ho všechny lumpárny, které spolu vymýšlí, a je vidět, že se nemůže dočkat, až bude umět to, co ona. Ve vší té jeho akčnosti je ale zároveň vidět, jak dokáže klidně spočinout v naší náručí, přitulit se, schoulit a užívat si chvíle, kdy nás má jako rodiče pro sebe.

Jsme Pánu Bohu moc vděční, že nám dal Olivera i Evelin, že máme dvě krásné, zdravé, radostné děti. I když je to někdy o nervy, věříme, že Pán Bůh je v tom všem s námi a těšíme se, co vše nám ještě dopřeje společně zažít a prožít.

Tereza A. Šimová

Sára Šimová – má ráda společnost

10. dubna pět minut před půlnocí se nám narodila Sára. Nebyla zrovna nejspokojenější miminko, ale sotva se trochu rozkoukala a začala objevovat svět, je z ní veselejší člověk. A pustila se do toho objevování světa s pořádnou vervou, rychle a naplno. Takže nemá čas spát, aby jí náhodou něco neuteklo. Je neuvěřitelně akční a dělá všechno pro to, aby dostihla svojí o dva roky starší ségru Noemi. Právě ona jí dokáže ze všech nejvíc rozesmát. Ale taky jí někdy dost mučí a Sára se umí pořádně ozvat, když se jí něco nelíbí. Chvilky neposedí a má kolem sebe ráda společnost.

Jana Šimová

Bedřich Němeček – klidný, veselý a opatrný

Bedřich znamená „vládce míru“ a na našeho Bědu to sedí bezvadně. Je klidný, veselý a opatrný. Má rád lidi a musí vidět všechno, co se kolem něj děje. Raduje se, když zpívám a někdy si i sám brouká.

Anna Němečková

Richard Oliver Novák – malý velký bojovník

Ahoj všichni, jmenuji se Richard Oliver Novák. Poprvé jsem mamku s tatškou viděl v červnu. Oba tvrdí, že jsem jejich malý bojovník – už mám za sebou tři operace a řadu vyšetření kvůli močovým cestám. Nic na mně ale nepoznáte. Rád se směju, nechávám se nosit a užívám si, když jsem ve společnosti. To jsem pak hodné, ukázkové miminko. Doma ale umím být pořádný rošťák, který nenechá rodiče vydechnout. To ostatně vidíte i na fotce – za ty kruhy pod očima můžu já! A jsem na to náležitě hrdý. Znamená to totiž, že si mě rodiče (hlavně maminka) všímají, hrají si se mnou, cvičí, táta vymýšlí skopičiny. Už se moc těším, až se naučím lézt a prošmejdím doma každý kout. Co o sobě ještě můžu prozradit? Asi už nic, všechno ostatní musím ještě zjistit. Tak se zatím mějte a někdy na viděnou!

Richard O. Novák v zastoupení maminky Anny

Veselé ohlédnutí za rokem 2018

Co mě potěšilo, rozesmálo a udělalo radost?

Aktuálně mě moc potěšilo, jak děti i učitelé zvládli dětskou vánoční slavnost, jaký to mělo pozitivní ohlas. (Ondřej Pavlíček)

Těší mě pořád setkávání s lidmi, s přáteli, obecenství, které tady spolu máme. (Alena Pavlíková)

Vždycky mám radost ze sborových setkání, kde se hodně zpívá, takže aktuálně to je Adventní koncert a dětský vánoční muzikál nebo třeba předtím sborová dovolená. (Milan Skalický)

Mám velkou radost ze křtů, které u nás Kralupech letos proběhly. Povedená záležitost byla také přednáška „Byl jsem Svědkem Jehovovým“. Jinak mě těší každý prožitý den na tomhle světě. (Zdeněk Váňa)

Udělala mi radost dětská vánoční slavnost, nadšení dětí, jejich chuť se zapojit a nacvičovat. Obecně mám velkou radost, jak se tady pracuje s dětmi, jak se o ně pečuje. (Jola Kupilíková)

Moc mě potěšila dětská vánoční slavnost a moc se mi líbila sborová dovolená. (Jan Němeček ml.)

Potěšilo mě, jak přibývá zpěváků, jak je pěvecký sbor aktivní, má společná zahájení a ukončení sezóny apod. Líbí se mi jejich repertoár a s manželem máme velkou radost i z toho, kolik je v pěveckém sboru manželských párů. Taky se mi moc líbí zpěv dětí, teď naposled muzikál. (Petruše Němcová)

Já se směju pořád a pořád mám dobrou náladu. Moc se těším na Tomášovy biblické hodiny a na jeho slovo. Jinak jsem vděčná za všechny modlitby za mě, lidé ve sboru jsou moje rodina a já cítím jejich podporu. Taky jsem moc vděčná i za jejich podporu finanční. Mám velkou radost ze všech dětí ve sboru a taky jsem vděčná za naše kazatele a jejich manželky. (Jitka Trávníčková)

No teď mě rozesmála tahle otázka, ale já se směju skoro pořád. Jinak jsem měla velkou radost ze sborové dovolené. A co mě těší? Že k sobě patříme jako sbor. (Jana Svobodová)

Co se týče radosti, mám ji vždy, když po varhanním postludiu sejdu do dolních prostor k přátelskému posezení u kávy, a melodie mi stále hraje v uších. (Ondřej Hanuš)

Sesbírala Petra Veselá

Soukenická je skvělá!

Nadšená Ester Miffková

Soukenická je podle mě rodinný sbor. Líbí se mi zaměření na děti stejně jako na starší generaci – ti všichni do rodiny patří. Pravidelné programy pro děti jsou pro nás velkou pomocí.

Úplně mě nadchla vánoční hra, jak nácvik, tak představení. Oceňuji zejména spoustu dospělých, kteří se zapojili, každý do toho dal své jedinečné zkušenosti a schopnosti, nechyběl ani podpůrný tým, který se staral o plná břicha a pitný režim dětí, a výsledkem bylo skvělé představení, ve kterém děti zazářily, které si užily a které nás ostatní potěšilo a dojalo.

Obdivuji atmosféru úcty a ohleduplnosti, ve které probíhá spolupráce, stejně jako pomoc praktickou. Vážím si toho, že jsem tu našla nové přátele. Líbí se mi, že jsme se mohli připojit k něčemu, co funguje, a přidat svoji trošku do mlýna. Vidím spoustu aktivních lidí a dalších, kteří taky mají chuť se zapojit, a těším se na výsledky naší další spolupráce!

Ester Miffková

Volba nového staršovstva

Rozhovory o tom, co nás čeká

Třem členům volební komise jsme položili dvě otázky: 1. Co pro tebe znamená účast ve volební komisi? 2. Co pro tebe znamenají nadcházející volby do staršovstva? Tady jsou jejich odpovědi:

Jiří Košťál

1. Účast ve volební komisi je pro mě zajímavou sondou do života sboru. Dává mi možnost mluvit s mnoha lidmi o chodu sboru, k čemuž nebývá jinak moc příležitostí. Dává mi možnost mluvit s nimi nejen o staršovstvu, ale i o jejich vlastním zapojení do sborové práce, mohu je podpořit v tom, co už pro sbor dělají nebo je inspirovat k rozšíření jejich dosavadní služby.
2. Trošku s nadsázkou bych řekl, že je to, jako když se píchne do mraveniště, tj. zvýšená aktivita. A bez nadsázky je to přirozený proces, zdravý krok v životě sboru. Nové staršovstvo může dát sboru nový směr a zároveň teď máme příležitost k rekapitulaci toho, co se odehrálo za působení dosavadního staršovstva, a je to taky příležitost vyjádřit jim vděčnost za spoustu (často neviditelné) práce.

Josef Pavlíček

1. Je to pro mě služba sboru. Je to pro mě velká příležitost mluvit s bratry a sestrami o věcech duchovních, o potřebách, slabinách, přednostech našeho sboru. Je to příležitost položit každému otázku „Proč ne ty?“
2. Nadcházející volby pro mě znamenají kromě jiného ohlédnutí do minulosti. Byl jsem členem několika staršovstev už od dob br. kaz. Košťála a vždycky to pro mě byla dobrá služba. Vzpomínám si na mnoho krásných momentů – přijímání nových členů, vysluhování Večeře Páně, hledání společné vize a její nalézání v Písmu. Dnešní volby mi ale přijdou složitější než dřív. Lidé jsou mnohem víc zaměstnaní než dřív. A je těžší je přesvědčit, aby dali alespoň občas přednost službě v církvi před svým civilním zaměstnáním.

Marie Wagnerová

1. Především si vážím toho, že mi byla dána důvěra, abych spolu s dalšími vybírala kandidáty do nového staršovstva. Zároveň mě to zavazuje k zodpovědnosti.

Dále je to příležitost hovořit s lidmi, se kterými tak často nehovořím, zvláště pak o věcech týkajících se sboru.

2. Každé volby, tedy i nadcházející volby do staršovstva pro mě znamenají novou etapu ve sboru, snad i nějakou změnu či posun, doufám k lepšímu. Nové lidi, nové nápady i nová obdarování.

Ptala se Petra Veselá

Boží slovo na další cestu

O duchovním směřování sboru od začátku roku 2019

Náš sbor žije v očekávání volby nového staršovstva, což bývá vždycky určitý mezník. Neupínáme však naději k demokratickým formám svobodné volby uvnitř sboru, ale naše očekávání je na Pána Boha. Proto jsem zvažoval, co kázat, jaké slovo Boží by nás mělo či mohlo dobře směřovat a formovat. O nedělích to bude Ježíšovo slovo o církvi podle Matouše 18. kapitoly, na biblických hodinách a ve skupinkách pak První list Timoteovi.

Matouš 18

Matoušovo evangelium obsahuje pět dlouhých Ježíšových promluv, 18. kapitola je o církvi. Úžasné slovo o tom, kdo je ve sboru nejdůležitější, o pokušení a pohoršení, o ztracených ovečkách ze sboru, o moci církve a kázni, ale především o odpouštění. Budeme mít šanci vzít veliké požehnání od samotného Krista, když jeho slovo vezmeme vděčně a vážně zaslav.

První list Timoteovi

První z pastorálních epištol je možná nejvíce známá seznamem požadavků na služebníky v církvi. Pozoruhodné je, že se v onom výčtu objevuje jen jeden jediný profesní požadavek (schopnost učit), ostatní jsou mravní. Slyšel jsem, že už mnohé

právě tento nárok odradil od rozhodnutí přijmout kandidaturu do staršovstva. To by ale nemusel být náš případ. Stojí přece zato dát svůj život před Bohem i církvi do pořádku a nebát se přijmout pozvání ke službě.

Modleme se za sbor i každý sám za sebe, aby nás Duch svatý formoval skrze mocné Ježíšovo a apoštolské slovo. Ať jsme jím dobře připraveni nejen slyšet Boha, ale i dobře se rozhodovat.

Bronislav Matulík

Dvůr pod fíkovým stromem

Pár schůdků před naší modlitebnou

„To je ale krásný útulný dvoreček.“ Takhle nějak zněla věta, která stála u zrodu projektu Dvůr pod fíkovým stromem. Náš dvůr je totiž opravdu skvěle uzpůsoben pro venkovní akce všeho druhu.

Napřed jsme to vyzkoušeli na prvním koncertě Tomáše Najbrta – Stará špína. Ukázalo se, že akustika je výborná. Pak se posunul začátek prohlídek v rámci Noci kostelů ven na dvůr a opět to výborně zafungovalo. Tak se uspořádalo první divadelní představení Racajda pod širým nebem a dvorek tomu dodal úžasnou atmosféru.

Mnozí z vás si možná také vybaví dvě nedělní bohoslužby pod širým nebem v průběhu prázdnin, kterým právě ona nádherně modrá obloha dodala nový rozměr.

Po prázdninách to pokračovalo dalším představením Oskar a růžová paní, které nám sice trochu skropil déšť, o to silnější ale pak byl zážitek z toho představení.

A ještě jsme si spolu s našimi sousedy z Petrské čtvrti užili akci Zažít město jinak.

A pak už přišel podzim, sklidila se druhá úroda fíků, začalo zalézat za nehty, opadal i poslední fíkový list a my začínáme plánovat, co pod tím stromem uděláme v roce 2019, aby se náš dvůr dostal lidem do povědomí jako místo, kde se dá povídat o nádheře Božího stvoření přímo pod modrou oblohou.

Petra Veselá

Náš pěvecký sbor

Rozhovor s dirigentkou Janou Matulíkovou

Jak bys popsala náš pěvecký sbor?

Pěvecký sbor v Soukenické je průměrně věkově o něco starší, než byl třeba na Smíchově. Nicméně je velice odvážný, dobře se s ním pracuje, protože jde do projektů s nadšením a beze strachu.

A pokud stáří nebereme jako slabinu, má nějakou?

Málo chlapů. Když někdo onemocní nebo z jakéhokoliv důvodu nemůže přijít, tak se to těžko zvládá.

Čím bys nalákala nové pěvce?

Určitě na společenství. Protože společenství našeho pěveckého sboru je opravdu krásné. Připadá mně, že lidé jsou tam spolu opravdu rádi, hodně drží pospolu a je tam i sranda.

Je ještě něco, co tebe osobně tam těší?

Tak v první řadě to, že jsem překonala sama sebe a vytrvala, protože si neustále uvědomuju, jak mi pořád spousta dirigentských dovedností chybí, ale jsem potěšená, že sbor chápe, co po něm chci. A že i přes moje i jejich nedokonalosti nám to společně funguje.

Jako součást našeho sboru musím říct, že my tvoje nedokonalosti nevnímáme.

Děkuju, ale musím říct, že když člověk prošel pěveckými sbory, které dirigoval třeba Tomáš Najbrt nebo Petr Chromčák, tak si víc uvědomuje, co ještě neumí, než co už umí.

Za nás zpěváky musím říct, že nás velmi těší tvoje laskavost vůči nám.

Myslím si, že lidi by měli zpívat s radostí a ne ve stresu. Myslím, že to bývá poznat, když to zpěváky nebaví nebo když je někdo nutí k nějakým extrémně skvělým výkonům. Zažila jsem situace, kdy jsme jako zpěváci byli nuceni k neustálému zlepšování a už to nebylo o radosti ale spíš jen k zlosti.

Ale já si myslím, že ty po nás taky chceš to nejlepší, ne?

Chtěla bych to nejlepší, ale někdy třeba nevím, jak vám to přesně vysvětlit, a tam vidím své rezervy. Ale myslím si, že pomalu se nám to daří. Když si někdo nese určitý zlozvyk už od školky, tak se ho nezbaví přes noc, a nám se je pomalu daří odbourávat.

A tohle vnímám jako součást tvojí laskavosti. Místo toho, aby sis postěžovala na neukázněnost zpěváků, tak řekneš, že jsi to ty, kdo to neumí správně vysvětlit. Jenže já to tak cítím.

A my jsme za to rádi, že nás spíš chválíš, než káráš. A máš nějaký cíl nebo sen?
Když jsem se před nějakou dobou dívala na film *Sestra v akci*, jak Whoopi Goldberg zpívá s pěveckým sborem jeptišek, tak se mi tam moc líbilo, jak ony jeptišky začaly postupně hluboce vnímat, o čem že ty písně jsou. A pak tam byla jedna mladá novicka, která zpívala velmi tenoučkým hláskem a kterou se podařilo „rozezpívat“ – začala dobře používat bránici a zesílil jí hlas. To bych moc chtěla, abychom se naučili používat bránici a zpívat tím silným hlasem, který teď občas máme někde schovaný. Protože když je nás takhle málo, tak nemůžeme kuřkat.

Co bychom měli umět zazpívat, aby sis řekla, tak to už jsme vážně dobří?

Na Smíchově jsme měli jednu skladbu, kterou jsme se za celých 15 let, co jsem tam byla, nenaučili zazpívat. A já úplně nevím proč. Tak si říkám, že možná už je čas ji vytáhnout.

A jakpak se jmenuje?

Dva muži přišli do chrámu.

Takže až naše shromáždění uslyší skladbu „Dva muži přišli do chrámu“, bude to potvrzením, že náš pěvecký sbor už je opravdu dobrý.

Je na té úrovni, kam jsem jej chtěla dovést. (smích)

Petra Veselá

Neobyčejná noc

Z dětské vánoční slavnosti 16. 12. 2018

Zůstali jsme v úžasu jako němí...

Vánoční programy pro školu v Neveklově

Říká se, že když Pán otevře dveře, nikdo z lidí je nezavře. A když je Pán neotevře, neotevře je ani žádný člověk. Se Základní školou Jana Kubelíka Neveklov spolupracuji již od r. 2016. Letos jsme nabídli škole vánoční program s názvem „Dědečku, vyprávěj“, který se konal v rámci výstavy Betlémů v naší modlitebně. Program tvořilo pásmo písní a povídaní o vánocích před 80 lety, z dob, kdy byl dědeček ještě malý. Vyprávějícím dědečkem nebyl nikdo jiný než náš milý Mirek Pospíchal starší. Vánoční písně zpívala a hrála Marie Kozáková. Během dvou dnů se v naší modlitebně vystříдалo šest tříd od prvních do třetích. Byla to jedinečná příležitost přiblížit dětem smysl Vánoc.

Když odešla poslední třída, byli jsme naplněni radostí. Práce s dětmi byla úžasná. Děti se zájmem poslouchaly dědovo vyprávění, odpovídaly na mé otázky a s chutí se zapojovaly do zpívání vánočních písní. Všechny třídy byly úžasné, ale jedna třída vynikala nad ostatní, a o té bych vám rád napsal. Po odchodu těchto dětí jsme zůstali jako němí, srdce nám bušilo a chtělo se nám chválit Hospodina. Z dětí od začátku vyzařovalo něco velmi pozitivního. Byly to děti, které měly zájem, nebylo těžké upoutat jejich pozornost. Se zájmem naslouchaly vyprávění a zapojovaly se do zpěvu a také samy měly co říci. Co nás ale hluboce zasáhlo, bylo to, co se stalo na konci programu.

Maruška Kozáková řekla dětem, že si na závěr zazpíváme píseň, Štědrej večer nastal. Děti měly zavřít oči, představit si štědrý večer a tichounce procítěně zpívat píseň. Nechtěli jsme věřit svým očím. Děti zavíraly oči a tichounce, procítěně zpívaly slova písně, Štědrej večer nastal. Poslední sloku měly všechny děti zavřené oči, tiše seděly a vnímaly vánoční příběh. Píseň dozněla a nastalo ticho, ve kterém bylo obsáhnuto všechno, co se slovy nedá vyjádřit.

To však ještě nebyl konec. Děda Mirek na závěr přidal své poselství. Když byl mladý, maminka mu říkala, aby si k ní na chvíli sedl a něco jí pověděl. On však jí většinou

odvětil, že má mnoho práce a že se u ní zastaví, až bude mít čas. A maminka mu jednou na to řekla: „Až ty budeš mít čas, já už tu nebudu.“ „A tak to také bylo,“ dodal Mirek. A pokračoval: „A tak, děti, buďte vděční za lásku rodičů a dejte jim to najevo, dokud můžete. Vezměte je kolem krku a řekněte jim, že je máte rádi. To bude pro ně tím nejkrásnějším dárkem.“ Když děda domluvil, nastalo naprosté ticho a ve tvářích dětí bylo vidět, že porozuměli slovům, která jim byla pověděna.

Do té posvátné chvíle se mi nechtělo vstoupit. Něco takového jsme od dětí třetí třídy základní školy nečekali. Na odchodu mi některé děti ještě vyprávěly příběhy svých praprarodičů z jejich dětství. Když jsem se loučil s paní učitelkou, dozvěděl jsem se od ní, že je křesťanka. A tak si myslím, že ta Boží láska, se kterou se paní učitelka dětem věnuje, je na těch dětech vidět. Tato třída dětí zůstane v našich srdcích nadlouho hřejivou vzpomínkou.

Tomáš Trávníček

90 let v Kralupech

Slavnostní shromáždění 27. ledna 2019 v 14.30 hodin

Příchodem rodiny bratra Roda začala soustavná práce Církve bratrské v Kralupech nad Vltavou a okolí. Po množství stěhování, studiích v maďarské Gyolle a německém Essenu, deseti letech manželství, se dvěma dcerkami, maminkou Antonií a sestrou Pavlíčkovou, se nakonec 19. října 1928 usadili v Kralupech nad Vltavou. Toto místo ihned vnímali jako Bohem vyvolené místo pro jejich službu. Od počátku s neskutečnou obětavostí, širokým srdcem, bezesnými nocemi, vytrvalými modlitbami, nezištnou službou, kámen po kameni spolu s novými bratry a sestrami budovali malé společenství oddané Pánu Ježíši Kristu. Nedá se vypsat, co stálo úsilí za vznikem této služby. Než přišli Rodovi, byl to právě smíchovský sbor, který se zde snažil oslovit hladové po evangeliu. Přes velkou snahu nakonec práci opustil. Bylo to pro tvrdost srdcí obyvatel? V roce 1934 čítalo kralupské shromáždění kolem třiceti dospělých. 27. ledna 2019 v 14.30 hodin si chceme připomenout 90 let služby Církve bratrské v místě obvyklého shromáždění v bývalé synagoze děkovnou bohoslužbou a vystoupením pěveckého sboru z mateřského sboru v Soukenické v Praze. Srdečně zveme.

Radislav Novotný

Leden
Únor
2019

 samarář

v Dobročinné kavárně Cesta domů, Soukenická 15,
Praha 1, vždy ve čtvrtek od 18 hodin

www.klubsamari.cz

vstupné dobrovolné

10.1. Sofia coby smíření protikladů

Hledání Sofie v ruském náboženském
myšlení a ikonografii. Přednáška
teoložky Kateřiny Bauerové.

24.1. Barevný Izrael černobíle

Fotograf a pedagog Karel Cudlín
představí své dokumentární
fotografie z izraelského života.

7.2. Český Honza jako symbol češství?!

Kazatel Pavel Plochot bude spolu s námi
přemýšlet nad tím, jak se z hloupého
"budižkničemy" stane moudrý král.

pořadatel:
Sbor
Církev bratrská
v Praze 1

ve spolupráci
s domácím
hospicem:

podpořeno granty:

mediální
partneři:

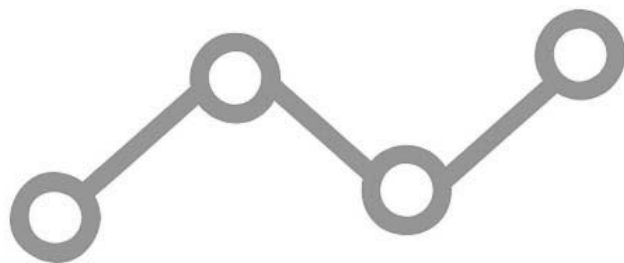

nota nebe

BRÁNA

KOSTNICKÉ JISKRY
Evangelický
tydeník

ROZPIS MODLITEBNÍCH SHROMÁŽDĚNÍ

ALIANČNÍ TÝDEN MODLITEB, 6.-13.LEDNA 2019

DATUM	MÍSTO	SHROMÁŽDĚNÍ VEDE	BIBLICKÝ ÚVOD
PONDĚLÍ 7. 1. 18.30 hodin	Církev bratrská, Koněvova 24, Praha 3	Petr Jareš (CB)	David Živor (BJB)
ÚTERÝ 8. 1. 18.30 hodin	Evangelická církev metodistická Ječná 19, Praha 2	Jana Křížová (ECM)	Roman Mazur (ČCE)
STŘEDA 9. 1. 6.45 – 7.30 hodin Ranní modlitební	Před historickou budovou Národního muzea Vínohradská 52/1, Praha 2	Pavel Trefný (CB)	Pavel Trefný (CB)
STŘEDA 9. 1. 18.30 hodin	Českobratrská církev evangelická U Pošty 1098/6, Praha 8	Jakub Malý (ČCE)	Petr Jareš (CB)
ČTVRTEK 10. 1. 18.30 hodin	Církev bratrská Vrázova 4, Praha 5	Jan Valeš (CB)	Jana Křížová (ECM)
ČTVRTEK 10. 1. 18.30 hodin Setkání pro mládež	Křesťanské společenství Na Žertvách 23, Praha 8	Dita Frantíková (KS)	Vojtěch Furák (CB) Marek Hutr (CB) Štěpánka Křišicová (KS) Jordan Haller (BJB)

Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. (Mt 5,44)

MODLITBY V POLARIZOVANÉ DOBĚ

www.ea.cz/144/aliancni_tyden_modliteb_2019

Setkání se sousedním sborem

CB Soukenická a ČCE Klimentská 24. ledna 2019

Více než sto let sousedí vedle sebe dva sbory, v Klimentské českobratrský a v Soukenické ten náš. I sešli se kazatelé obou sborů, David Balcar a Bronislav Matulík, aby domluvili společné shromáždění za účelem společně číst Písmo, modlit se, také se vzájemně poznat a třeba i spolu něco podniknout. Staršovstva obou sborů jejich záměr podpořila.

Jsme tedy srdečně zváni ve čtvrtek 24. ledna 2018 v 18.30 hodin na faru ČCE v Klimentské ulici č. 18. V rámci Ekumenického týdne za jednotu křesťanů se budeme společně modlit a sdílet se o tom, kdo jsme, co děláme, jaké máme záměry, a zda existuje nějaká možnost v našem okolí něco dobrého dělat pro Krista i užitečného pro naše spoluobčany.

Bronislav Matulík

Informace ze staršovstva

Sborový den – staršovstvo hodnotilo průběh sborového dne kladně, oceňuje stávající model průběhu sborového dne, kdy se po obědě rozejdeme do tří skupin a každý má na výběr absolvovat dvě. Diskutovalo se o navýšení času pro setkání ve skupinách.

Adventní koncert – kladné ohlasy a hodnocení, formát lze zachovat a zopakovat, doporučení příště se zaměřit i na nové soudobé vánoční písně. Příště zkusíme ještě zintenzivnit informovanost v rámci pražských sborů.

Zpívání pěveckého sboru v CSM v Mělníku a v DPS Šlejnická, Praha 6 – povzbudivé hodnocení, potěšení pro obě strany, výborné přijetí.

Služba sestry Daniely Klimešové (CB Teplice) – staršovstvo hodnotilo její službu Slovem velmi pozitivně, také ze strany sboru jsou slyšet dobré ohlasy, těšíme se na pokračování.

Informace hospodáře – proběhlo pracovní jednání Hospodářské rady. Byly projednány výhledy a využití prostor v modlitebně a kolem budov. Dále se jednalo o tom, jak využívat v budoucnu prostory ve sklepích předního domu – diskuse bude ještě pokračovat.

Sborová dovolená – záměr staršovstva je takový: podpořit mladé rodiny s dětmi při SD 2019 v Kletečné.

Sborová dovolená 2020 na Šumavě ještě nebyla schválena, hledáme ještě i jiné objekty. Podle informace z CB Smíchov, na rok 2019 požadují obsazení 160 lůžek (ze 180) a areál je pak celý rezervován pro sbor. Jedná se však o vysokou finanční náročnost. Staršovstvo doporučuje shromáždit cenové nabídky z více objektů pro lepší orientaci pro SD 2020 a dále (vč. objektů z minulých SD např. Horalka, Sněžné).

Silvestr a Nový rok – na Silvestra vyjde v rámci programu speciální vydání Sborových listů.

Staršovstvo schválilo žádost ukrajinského sboru o využití Velkého sálu od 21 do 23 hodin a Velkého klubu od 23 hodin přes půlnoc.

Při novoročním shromáždění poslouží Božím slovem bratr kazatel Pavel Černý.

Rozdělení sboru do skupin či oblastí – staršovstvo diskutovalo záměr dát sboru nabídku na základě ochotných rodin či jednotlivců, kteří by byli ochotni nabídnout místo a vedení k setkávání dalších domácích skupinek (zamýšleno jako doplnění práce stávajících skupinek).

Výroční členské shromáždění – staršovstvo stanovilo termín výročního členského shromáždění, při kterém také proběhne volba nového staršovstva na neděli 24. března 2019.

Příští staršovstvo – 7. 1. 2019.

Staršovstvo

NAROZENINY LEDNU

Skalická Věra	1. 1.
Žežula Štěpán	3. 1.
Suška Čestmír	4. 1.
Valta Vladimír	5. 1.
Trávníček Tomáš	12. 1.
Beranová Miriam	14. 1.
Jareš Bohuslav	14. 1.
Najbrtová Věra	14. 1.
Skočdopolová Blanka	14. 1.
Baronová Romana	18. 1.
Pospíchalová Věra	18. 1.
Klímová Jitka	19. 1.
Serbinová Eva	19. 1.
Hrušková Zlatuše	21. 1.
Verner Petr	22. 1.
Michalková Romana	23. 1.
Beran Miroslav	24. 1.
Bernatzik Karel	24. 1.
Marková Vladimíra	25. 1.
Šímová Marie	28. 1.
Klíma Tomáš	31. 1.

Mimořádná shromáždění

Setkání se sousedním sborem – ve čtvrtek 24. ledna 2019 v 18.30 hodin se sejdeme s našimi sestrami a bratřími ze sousedního sboru ČCE v Klimentské ulici č. 18 k Božímu slovu, k modlitbám, k rozhovoru a k vzájemnému poznávání. Setkání se uskuteční v rámci Ekumenického týdne za jednotu křesťanů.

Pravidelná setkání v našem sboru

Neděle	9.00	modlitební chvíle
	9.00	výuka náboženství
	10.00	NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBA našeho sboru po skončení je příležitost k setkání v Klubu u čaje a kávy
Úterý	9.30	setkání maminek s dětmi
	15.00	setkání nad biblí
	18.30	setkání nad biblí
Čtvrtek	16.30	setkání Awany
	18.00	setkání mládeže
Pátek	16.00	setkání dorostu

Bohoslužby ve stanicích sboru

Neveklov	Neděle	10.00	Malé náměstí 25, Neveklov další informace: cb.cz/neveklov
Kralupy	Neděle	10.30	Kaple za cukrárnou S. K. Neumanna 88, Kralupy nad Vltavou další informace: cb.cz/kralupy

Sborové listy – vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXIX
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Martina Caltová, Blahoslav Marek
tel.: 724 285 687, 222 312 534 ▪ e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1>